

Πέντε βδομάδες από την Τουλόν στην Κεφαλονιά

Στρογγύλη, Ευώνυμος, Διδύμη, Μελιγουνίς, Θηρασία, Φοινικούσα, Ερικούσσα, ίσως να ηχούν λίγο παράξενα στα αυτιά σας.

Σαν να είναι νησιά αλλά όσο και να ψάξετε τον χάρτη του Αιγαίου ή του Ιονίου δεν θα τα βρείτε. Και όμως είναι στην Ελλάδα!!! Όχι τη σημερινή, τη **Μαгна Grecia** θα πουν οι γείτονες βορειοδυτικά και θα τα ονομάσουν Stromboli, Panarea, Salina, Lipari, Vulcano, Filicudi, Alicudi. Τώρα κάτι μου λένε. Οι **Αιολίδες νήσοι**, Isole Eolie στα ιταλικά, λίγα μίλια βόρεια της Σικελίας. **Κατοικία του Αιόλου με γείτονα λίγο πιο νότια τη Σκύλλα και τη Χάρυβδη και τον Πολύφημο.**

Πέρσι, το 2022, φύγαμε στα μέσα Μαΐου από την Τουλόν στη νότια Γαλλία, με ένα **Grand Soleil 37**, το νέο απόκτημα ενός φιλικού ζευγαριού, η Nadine και ο Michel, που για χρόνια ταξιδεύουν μαζί μας. Προορισμός Ελλάδα! Δεν κάνουμε μεταφορά αλλά τουρισμό, με τον μόνο περιορισμό να είμαι Φάληρο πριν τις 24 Ιουνίου, για την εκκίνηση του αγώνα, Κυκλάδες 2022!!! Την τελευταία φορά που κάναμε τη διαδρομή ήταν από το **2014 ως το 2016!** **Τρία χρόνια για να φτάσουμε στο Φάληρο με τη Μιμόζα, ακολουθώντας τα χνάρια του Οδυσσέα.** Μασσαλία, Κορσική, ξεχειμώνιασμα Σαρδηνία, και με το καλοκαιράκι ανοίξαμε πανιά. Isole Ponziane, Ponza, Ventotene, Ischia, Procida, Capri, ανοιχτά της Νάπολης, Πομπηία, Αμάλφι, Αιολίδες, Μεσσήνη, Συρακούσες, Μάλτα, Lampedusa, πίσω Σικελία, Ραγκούσα. Ξεχειμώνιασμα στη Licata λίγα χιλιόμετρα από τον Ακράγαντα, Agrigente. Οι Αιολίδες νήσοι μας άφησαν φοβερές εντυπώσεις και αναμνήσεις και σκοπεύουμε σε αυτό το τελευταίο ταξίδι να μείνουμε μια βδομάδα πριν βάλουμε πλώρη για Κεφαλονιά.

Αφήσαμε την **Τουλόν** μια ηλιόλουστη ημέρα χωρίς πολύ αέρα. Την **Κορσική** την ξέρουμε, δεν σταματάμε παρά μόνο στο νοτιότερο μέρος. Τα θρυλικά στενά του Bonifacio που μόνο το όνομα τους προκαλεί δέος. Το Έβερест της Μεσογείου. Έχουμε τύχη, τα περνάμε εύκολα με 5-6 μποφόρ για να φτάσουμε στην Olbia της Σαρδηνίας, ίσως το μόνο τζάμπα λιμάνι της Ιταλίας!!! Η ζωή στη θάλασσα με ιστιοφόρο κρύβει μερικές φορές και εκπλήξεις! Στην

Olbia αποφασίζει η ρεβέρσα μας να μας μισό εγκαταλείψει! Πότε δουλεύει, πότε δεν δουλεύει. Μετά από ατελείωτα παζάρια με τους Ιταλούς που θέλουν να μείνουμε ένα μήνα εκεί, αποφασίζουμε να φύγουμε, έχουμε τα πανιά μας και θα δούμε με το καλό όταν φτάσουμε Φάληρο! Πλώρη νότια, θα μείνουμε μια νύχτα στη **Santa Maria di Navarese**. Ένα μικρό λιμανάκι, στα μέσα της ανατολικής Σαρδηνίας, που ξέρουμε καλά. Η Μιμόζα ξεχειμώνιασε για δέκα μήνες εκεί το 2015, και έχουμε ακόμα φίλους που μας περιμένουν! Λίγο βορειότερα ο κόλπος di Orosei, το πιο ωραίο μέρος της Σαρδηνίας, που εμείς επισκεφτήκαμε.

Bonifacio Νότια Κορσική

Λίγο βόρεια από τη Santa Maria di Navarese, Ανατολική Σαρδηνία

Golfo di Orosei Ανατολική Σαρδηνία, Cala Coloritzè

Τρίτη, 7 Ιουνίου 2022, πρωινή αναχώρηση από **Porto Corallo** στην νότιο **Σαρδηνία**, για το νησάκι Ustica λίγο βόρεια από το Παλέρμιο της Σικελίας. 180 μίλια μπροστά μας, πενήντα μίλια περισσότερο από Πειραιάς - Χανιά. Υπολογίζουμε άφιξη αύριο Τετάρτη στις 5μμ. Από την Πέμπτη το βράδυ περιμένουμε 7αρι και θα πρέπει να βρούμε κάποιο καταφύγιο να μείνουμε. Κατά το μεσημεράκι, μας ήρθε ένας καλός νοτιάς όπως τον περιμέναμε, και ταξιδέψαμε μέχρι τα μεσάνυχτα με τα πανιά. Όταν ήρθε η ώρα να κοιμηθούμε μετά τη βάρδια μας, τρεις ώρες έξω, τρεις ώρες ύπνο, έπεσε ο αέρας και αναγκαστικά βάλαμε μηχανή. Είχαμε τύχη που αυτή τη φορά η ρεβέρσα κόμπλαρε!!! Ο θόρυβος της μηχανής δεν μας αφήνει να κοιμηθούμε και είναι πια τέσσερις το πρωί, η ώρα της δεύτερης βάρδιας! Το ξημέρωμα μας φέρνει και λίγο αέρα και λαγοκοιμόμαστε ανά δεκαπέντε λεπτά έξω, αγναντεύοντας τον ορίζοντα κάθε τόσο για διερχόμενα πλοία. Στις οχτώ η ώρα το πρωί της Τετάρτης μας μένουν άλλα 36 μίλια. Θα φτάσουμε μετά το μεσημέρι, 180 μίλια σε 32 ώρες, 50% σιδερένιο πανί.

Τρίτη μέρα στο **νησάκι Ustica**. Περιμένουμε να πέσει ο άνεμος. Πρωί πρωί αναγκαστικά να βγούμε από τη θέση μας και να ξανά ρίξουμε άγκυρα. Με τον αέρα ξέσυρε η άγκυρα μας και είχαμε σχεδόν διπλώσει το σκάφος πάνω στον μόλο. Μανούβρα με πανιά, η ρεβέρσα αρνείται να πιάσει. Το λιμανάκι μικρό, μόνο 6 θέσεις για μας. Κυρίζουμε το νησί με τα πόδια. Το νησί έχει αρκετά μονοπάτια για πεζοπορία, η άλλη μας απασχόληση. Ταξιδεύοντας με ιστιοφόρο, περπατάμε πολύ! Αρκετή βλάστηση, σαν το Ιόνιο ή τις Σποράδες. Τα φραγκόσουκα έχουν γεμίσει όλο τον

Στο λιμάνι της Ustica, η ALCYONE και δίπλα το NAKUNPAT

Ustica, η χώρα

τόπο! Ίσως μόνο μια δυο παραλίες προσβάσιμες, λάβα παντού. Τα πετρώματα είναι μαύρα, ηφαιστειογενή. Οι Ρωμαίοι ονομάζουν το νησί, Καμένη γη. Είμαστε πάνω στο ηφαιστειογενές τόξο. Αξίζει τον κόπο η επίσκεψη, λίγο μακριά από τους τουριστικούς προορισμούς, τουλάχιστον αρχές Ιουνίου.

Σάββατο 11 Ιουνίου 2022, αναχώρηση έξι το πρωί, προορισμός οι Αιολίδες νήσι και το **Filicudi**, 65 ναυτικά μίλια μακριά. Ο αέρας λίγος αλλά το κύμα ψηλό. Βιράρουμε το μπαλόνι. Στα μέσα της διαδρομής το φιλικό ζευγάρι με το αγοράκι τους, που πάει και αυτό Ελλάδα με το NAKUNPAT και ταξιδεύουμε μαζί από τη Σαρδηνία, έχει φύγει τρεις ώρες πριν από εμάς, μας προειδοποιεί ότι η μηχανή τους ξερνάει λάδια από το πλάι. Έχει σπάσει στη μέση που μάλλον έτσι φαίνεται; Έκαψε φλάντζα και τρέχουν τα υγρά; Το σκάφος γιόρτασε τα 45 γενέθλια του πριν λίγες μέρες. Ευτυχώς έχει αέρα. Αλλαγή προγράμματος, πάμε Lipari, μεγαλύτερο νησί με ευκολίες να δέσουν. Μένουμε πίσω τους μήπως χρειαστούν ρυμούλκηση. Είναι πολύ έμπειροι ιστιοπλόοι, ο νεαρός καπετάνιος, ο Damien, γεννήθηκε στο σκάφος των γονιών του που έκαναν τον γύρο του κόσμου, και πάτησε χώρα όταν πήγε σχολείο. Κατά τις δέκα το βράδυ δένουν το σκάφος τους με τα πανιά σε έναν μόλο στο κέντρο της πόλης, στο Lipari. Κλασικό παράδειγμα νέου ζευγαριού, άφραγκο, που θέλει να ζήσει το όνειρο του. Όσο για μας, ξέροντας ότι οι φίλοι είναι ασφαλείς, αποφασίζουμε να πάμε στο Vulcano, νότια του Lipari. Είναι σχεδόν μεσάνυχτα όταν μπαίνουμε στον ανατολικό κόλπο που ξέρουμε από το προηγούμενο ταξίδι. Vulcano, το εξοχικό του Ηφαίστου. Ενεργό ηφαίστειο, το θειάφι κατακλύζει την

μύτη μας. Ο κόλπος είναι γεμάτος σκάφη, τα νερά πολύ βαθιά. Καταφέρνουμε να ριζούμε την άγκυρα μας κοντά στην παραλία. Ο αέρας έχει φορτώσει λίγο. Κοντά στις μια το βράδυ, και μετά από 95 μίλια όλα σχεδόν με μπαλόνι, πάμε για ύπνο. Τώρα ξημερώνει στο Vulcano, ανεγκέφαλοι δίπλα μας ακόμα πίνουν και τραγουδούν. Είναι έξι το πρωί!

Vulcano αρόδο στον ανατολικό κόλπο

Δύο μέρες στο Lipari. Το πιο κατοικημένο νησί από τα επτά των Αιολίδων νήσων. Όλα ηφαιστεια. Βόλτα το απόγευμα στην πόλη αντι να πάμε για ύπνο! Σοκάκια, πεζοδρομοί, ένα κάστρο με ελληνικά ερείπια. Σήμερα είναι κάστρο, αλλά πριν ήταν Ακρόπολις! Η βόλτα στα σοκάκια είναι πολύ ευχάριστη, το παλιό λιμάνι κάτω από το κάστρο γραφικότατο. Και τα παγωτά τους πάντα εύγευστα. Δέσαμε το σκάφος σε μια πλωτή εξέδρα. Ιδιωτική, και υπάρχουν πέντε ή έξι γύρω γύρω. Όταν περάσει κανένα γρήγορο επιβατικό σκάφος, όχι μακριά, μας ταρακουνάει σε σημείο να μην μπορείς να κάτσεις όρθιος! Ούτε τουαλέτες ούτε ντους, μόνο ρεύμα και νερό. Πανάκριβα, 55€ η βραδιά, και είναι η χαμηλή σεζόν!

Lipari Το κάστρο και το παλιό λιμάνι

Λίγα μίλια μας χωρίζουν από το **Stromboli**. Στον δρόμο κάνουμε μια αναπάντεχη συνάντηση. Μπροστά μας μια φάλινα φυσστήρας, 10-12 m. Την πλησιάζουμε κρατώντας πάντα 200-300 μέτρα απόσταση για να μην την ενοχλούμε. Το θέαμα αυτού του θηλαστικού της θάλασσας είναι αξέχαστο! Έμεινε μαζί μας κοντά δέκα λεπτά πριν βουτήξει και μας αποχαιρετήσει. Την προσοχή μας όμως τραβάει ένας τεράστιος ορεινός κώνος που αναδύεται από τη θάλασσα. Δεν φαίνεται καλά η κορυφή, είναι κρυμμένη στα σύννεφα και τους καπνούς. Πότε πότε το σύννεφο διαλύεται αφήνοντας την κορυφή γυμνή να καπνίζει σαν φουγάρο από κάποιο ποστάλι. Εντείνουμε την προσοχή μας και με τα κιάλια ψάχνουμε για τον Axel Lidenbrock, τον θείο του καθηγητή γεωλογίας Otto Lidenbrock, και τον Ισπανό οδηγό τους Hans Bjelke, ήρωες του βιβλίου του Ιουλίου Βέρν, Ταξίδι στο κέντρο της γης. Το βιβλίο της νιότης μας. Το νησί δεν έχει λιμάνι, τα νερά είναι βαθιά, λίγο κάτω από τα είκοσι μέτρα σε απόσταση μόλις δέκα μέτρα από την κατάμαυρη άμμο της παραλίας. Στη διάθεση μας, τρόπος του λέγειν, οι ντόπιοι έχουν φουντάρει ρεμέτζα προσφέροντας την ασφάλεια που ο καθένας μας ψάχνει για το σκάφος του. Το μόνο πρόβλημα η τιμή, 70 Ευρώ τη βραδιά! Ο καιρός για τις επόμενες 2-3 μέρες προβλέπεται καλός, σχεδόν άπνοια και αποφασίζουμε να ριζούμε την άγκυρα μας σε 15 μέτρα βάθος, μόνο λίγα μέτρα από την παραλία! Το χωριό είναι κτισμένο στα πόδια του ηφαιστείου, δίπλα στη θάλασσα. Το ηφαίστειο είναι ενεργό και εάν ανεβεί κανείς νύχτα στην κορυφή θα δει την κόκκινη λάβα να κυλάει αργά προς τη θάλασσα! Κατεβαίνει προς τη βορεινή πλευρά ενώ εμείς είμαστε νότια, και όπως λένε οι ντόπιοι δεν υπάρχει κίνδυνος. Προσπαθούμε να τους πιστέψουμε και γυρίζουμε για ώρες με τα πόδια τη νότια ακτή. Στο προηγούμενο ταξίδι πήγαμε νύχτα με το σκάφος μας στη βόρεια πλευρά και το θέαμα της λάβας ξεπερνάει οποιοδήποτε Μεγάλο Σάββατο και τα βεγγαλικά του.

Φουσητήρας μεταξύ Lipari και Stromboli

Stromboli από μακριά

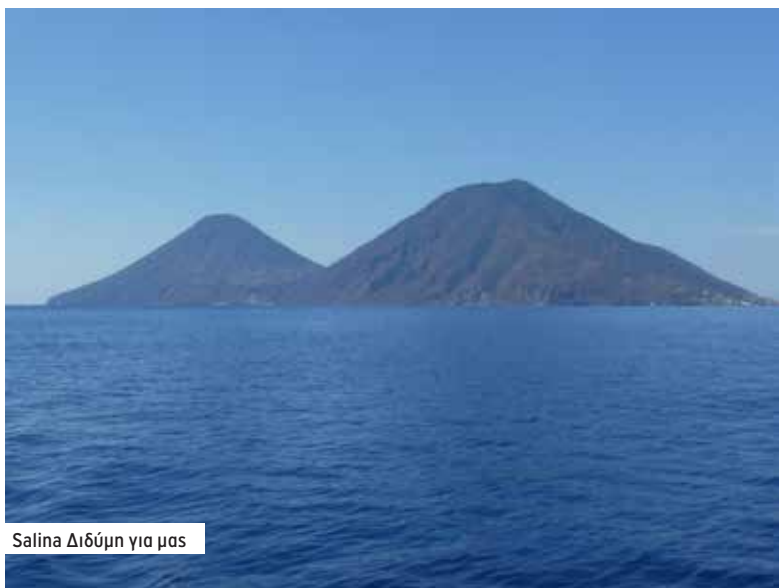

Stromboli

Ωρα να πάρουμε τον δρόμο της επιστροφής, σιγά σιγά όμως. Μόνο δώδεκα μίλια νοτιοδυτικά είναι η **Panarea**. Νησί πανέμορφο! Δυσκολευόμαστε να βρούμε ένα όρμο ελεύθερο να φουντάρουμε! Παντού ρεμέτζα, και αν πιάσεις κάποιον δεν θα περάσουν πέντε λεπτά πριν εμφανιστεί ο εισπράκτορας, 70 ευρώ πάλι τη νύχτα, με απόδειξη και δέχεται και κάρτες! Η μόνη υπηρεσία που προσφέρει είναι να μας βγάλει έξω και να μας ξαναφέρει με το δικό

Όρμος στην Panarea, το διπλανό μας σκάφος

Salina Διδύμη για μας

του dinghy. Θα βρούμε όμως μια καταπληκτική παραλία να ριξουμε την άγκυρα μας. Αφήνουμε τους φίλους να εξερευνησουν το νησί, που εμείς ξέρουμε από πριν, και το μόνο μας πρόβλημα είναι τι ώρα θα πάμε για μπάνιο και μετά για φαΐ στην απέναντι ταβέρνα.

Τέταρτη 15 Ιουνίου 2022 φτάνουμε στη Salina για μπάνιο και μεσημεριανό. Διδύμη για τους αρχαίους Έλληνες. Δεν είναι δύσκολο να μαντέψετε γιατί, άμα δείτε το νησί από μακριά. Δύο ψηλά ηφαιστεια, δίπλα δίπλα, δεσπόζουν πάνω από τη θάλασσα. Δεν θα μείνουμε το βράδι. Ρότα πάλι για **Vulcano**, το πιο νότιο νησί, που θα μείνουμε αρόδο, απόψε. Το μονοπάτι για την κορυφή του ηφαιστείου είναι κλειστό. Κίνδυνος αναθυμιάσεων. Οι καραμπινιέροι με το μπλοκάκι με τις κλίσεις στο χέρι, αποθαρρύνουν κάθε επίδοξο ορειβάτη!

Ωρα να κοιτάζουμε τον καιρό να περάσουμε Ελλάδα, Κεφαλονιά μάλλον. Υποφέρουμε από έλλειψη αέρα. Δεν θέλουμε να κάνουμε 170-200 μίλια με τη μηχανή. Τα δελτία μας λένε ότι θα έχουμε αέρα Σάββατο Κυριακή στο Ιόνιο, και μετά τίποτα για μια βδομάδα! Έτσι την επόμενη πάμε στη **Σκύλλα**, Scilla, μια πόλη στη βόρεια είσοδο των στενών της Μεσσήνης. Δύσκολη νύχτα, το ρεύμα μας ταρακουνάει. Πρωί πρωί βιράρουμε τη μαϊστρα, πλήρη για τα στενά της Μεσσήνης.

Όμως γραφτό δεν ήτανε οι συμφορές να λείψουν και να μπροστά μας φάνηκαν η Χάρυβδη κι η Σκύλλα τα δυο ανήμερα θεριά με τη φρικώδη όψη, που με ανθρώπους τρέφοντα, δελφίνια κι άλλα κήτη. Οι σύντροφοι χλομιάζανε με όλα όσα είδαν, με όλα όσα νιώσανε, με όλα όσα ακούγαν. Απ' την πολλή τρομάρα τους χάσανε τη φωνή τους και έντρομοι με

κοίταζαν κάποια να δώσω λύση. Άρπαξε η Σκύλλα στο λεπτό έξι απ' τους συντρόφους ένα σε κάθε στόμα της, στα κοφτερά της δόντια. Έξι συντρόφους άρπαξε, όσες κι οι κεφαλές της, σωσμό δεν είχαν πια αυτοί οι δύσμοιροι μου άντρες. Σπαραχτικά κουνούσανε τα χέρια και τα πόδια και τ' όνομα μου φώναζαν να βρώ μια κάποια λύση. Μα, ωχ καρδιά πολύπαθη, τίποτα δεν μπορούσα εγώ να πράξω, να σωθούν οι έρημοι συντρόφοι.

Εμείς, περάσαμε τη Σκύλλα και τη Χάρυβδη με ένα ωραίο αεράκι 20-25 κόμβους δευτερόπυρμα, και με το ρεύμα, 5-6 κόμβοι από τον βορρά στον νοτιά, ότι χρειαζόμασταν! Η Σκύλλα μάλλον δεν μας είδε και φτάσαμε και οι τέσσερις σώοι και αβλαβείς στο νοτιότερο ανατολικό άκρο της Ιταλίας, Capo Spartavento. Στον δρόμο συναντάμε τα παραδοσιακά ψαράδικα ξιφία. Ο καπετάνιος και ένα δύο άλλοι είναι σε δέκα δεκαπέντε μέτρα ύψος και σαρώνουν με τα μάτια τη θάλασσα. Ψάχνουν για ξιφίες που κοιμούνται ανέμελοι στην επιφάνεια του νερού. Όταν δουν κάποιον, τον πλησιάζουν και ένας ψαράς με καμάκι τρέχει πάνω στην τεράστια οριζόντια εξέδρα στην πλώρη να τον καμακώσει!!!

Η πόλις της Σκύλλας, Scilla

Παραδοσιακό ψαράδικο ξιφία

Έτοιμοι να γυρίσουμε Ελλάδα. Η Κεφαλονιά είναι μπροστά μας 180-200 μίλια. Το κύμα και ο λίγος αέρας φάτσα θα μας επιτρέψουν να γνωρίσουμε και το τελευταίο Ιταλικό λιμάνι στον δρόμο μας, λίγο βόρεια από το **Capo Spartavento**, Roccella Ionica, λιμάνι του Οδυσσέα το διαφημίζουν.

Δευτέρα 20 Ιουνίου 2022, αέρας 10-15 κόμβοι, δευτερόπρωμα, αυτόν περιμέναμε δύο μέρες στη **Rocella Ionica**. Μετά την μπούκα

Τουλόν Κεφαλονιά

Είσοδος στο Αργοστόλι

του λιμανιού, βιράρουμε το μπαλόκι μας. Θα το μαινάρουμε μετά από τριάντα πέντε ώρες και 190 μίλια, την Τρίτη 21 Ιουνίου στην είσοδο του λιμανιού στο **Αργοστόλι**.

Σχεδόν πέντε βδομάδες και χίλια μίλια από τότε που η Αλκυονίδα, το σκάφος μας έφυγε

από την Τουλόν, τώρα έφτασε στην Ελλάδα. Μετά από μια μέρα στο Αργοστόλι, την Πέμπτη 23 Ιουνίου παίρνουμε το ΚΤΕΛ, Αργοστόλι Αθήνα, και Κυριακή 26 Ιουνίου ο Σάββας ο δεύτερος καπετάνιος μου, και εγώ είμαστε στην εκκίνηση στην Τζια για τον αγώνα Κυκλάδες 2022, με τη Μιμόζα αυτή τη φορά.

Επίλογος. Εκτός από το πρόβλημα με τη ρεβέρσα, όλα πήγαν καλά. Ο αέρας γενικά

ήταν λίγος αν εξαιρέσουμε τρεις τέσσερις μέρες φτάνοντας στην Ustica. Τρία περάσματα, 180-200 μίλια. Το ταξίδι δεν έχει ιδιαίτερη δυσκολία εκτός από το κόστος των λιμανιών που είναι αρκετά υψηλό για τα ελληνικά δεδομένα. Αξίζει κανείς να περάσει από την ανατολική Σικελία, όπως κάναμε στο προηγούμενο ταξίδι με τη Μιμόζα, να δει την Ταορμίνα (Ταυρομένιο), να ανέβει στην Αίτνα, να δει τις Συρακούσες και νότια τη Ragusa και το Agrigento. Χωρίς να ξεχάσει τη ρωμαϊκή βίλλα del Casale, με τα 3000 τμ ψηφιδωτά. Η Μάλτα μόνο εβδομήντα μίλια νότια, μας εξέπληξε και πήγαμε δυο χρόνια συνεχόμενα. Μια χρονιά φτάσαμε στη Lampedusa, που μπροστά της οι Κυκλάδες έχουν δάσος και πράσινο. Το παράπονο μας είναι ότι δεν συναντήσαμε πουθενά ένα σκάφος με την ελληνική σημαία, και ελπίζω αυτό το κείμενο να ανοίξει την όρεξη κάποιων συνταξιούχων σαν και εμάς! Όλοι μπορούμε!

Roccella Ionica Λιμάνι του Οδυσσέα λένε

Εάν σας ενδιαφέρει το ταξίδι μας, θα βρείτε το ίχνος μας όπως το κατέγραψε το GPS της Αλκυονίδας, εδώ www.google.com/maps/d/u/O/edit?mid=1rdcrpum_COFaIB1JJi5QNE7YNMV3aC9M&usp=sharing ή το προηγούμενο ταξίδι με τη Μιμόζα www.google.com/maps/d/u/O/edit?mid=1gH538q5TgJPBBUnMTxcVO1cEYQ&usp=sharing Μπορείτε να κάνετε ζουμ στον χάρτη και να δείτε ακόμα και τις μανούβρες στα λιμάνια!!!

ΥΓ. Ο Michel και η Nadine με την Αλκυονίδα θα συνεχίσουν με τον γύρο της Πελοποννήσου, και θα φτάσουν στο Φάληρο με τη ρεβέρσα σχεδόν τελειωμένη. Ο ΝΟΔ, ο τότε όμιλος μου, θα τους φιλοξενήσει δύο μέρες μέχρι που φίλοι μηχανικοί αλλάξουνε τους κώνους που ήταν πλέον λείοι. Καιρός ήταν!!! Ο Damien, έλυσε μόνος του τη μισή μηχανή, και βρήκε ένα σωληνάκι υψηλής πίεσης λαδιού ραγισμένο που πέταγε λάδια. Το κόλλησε στο Lipari, και περίμενε ένα ανταλλακτικό λίγο βορειότερα. Έφτασε στο Ιόνιο, και έμεινε όλο το καλοκαίρι. Φέτος σχεδιάζει να περάσει τον Ατλαντικό, για τρίτη ή τέταρτη φορά, με τη γυναίκα του και το τετράχρονο αγοράκι τους!